USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, ve věci nezákonného zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 8. 2017, čj. 57 A 54/2017-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 9. 3. 2017 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, ve které se a) domáhal vydání rozsudku, kterým by soud určil, že zákrok justiční stráže proti žalobci byl nezákonný a b) určení, že *„vyřízení výslovné žaloby ze 17. ledna 2017 vyrozuměním JUDr. Tripese z KS v Č. Budějovicích (Spr 129/2017) bylo nezákonností ze strany orgány státní správy soudu“*. Krajský soud předložil věc NSS s návrhem na její delegaci jinému soudu, neboť žalovaným byl předseda krajského soudu. NSS věc přikázal Krajskému soudu v Plzni.

[2] Krajský soud v Plzni vyzval žalobce, aby odstranil vady v návrhu výroku b). Žalobce odpověděl rekapitulací své žaloby. Následně jej soud vyzval k zaplacení soudního poplatku a na tuto výzvu reagoval žalobce žádostí o osvobození od soudního poplatku a k žádosti přiložil prohlášení o majetkových poměrech a další dokumenty, osvědčující výši jeho příjmů. Krajský soud nepovažoval předložené dokumenty za dostatečné pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Proto jej soud vyzval k odstranění vad jeho žádosti a předložení důkazů, které by doložily jeho tvrzení. Na tuto výzvu reagoval žalobce žádostí o ustanovení advokáta a opětovně v žádosti uvedl již dříve tvrzené skutečnosti. Krajský soud proto jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zamítl usnesením označeným v záhlaví.

[3] Proti tomuto usnesení žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí kasační stížností. V kasační stížnosti uplatnil řadu tvrzení, kterými napadá usnesení a činnost krajského soudu. Popírá, že dostatečně neprokázal své majetkové poměry, a pokládá závěry krajského soudu za lživé. Stěžovatel je velmi chudá osoba, což mělo být krajskému soudu zřejmé bez dalšího. Stěžovatel považuje jednání soudu za šikanu, povinnost doložit důvody

pro osvobození od soudních poplatků byla účelovým postupem krajského soudu, který pouze hledal důvody pro neosvobození.

[4] NSS dovodil, že stěžovatel zneužil právo podat kasační stížnost.

[5] Obsah vyžádaného spisu krajského soudu svědčí o tom, že stěžovatel od počátku řízení nesměřuje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Stěžovatel se na soudy dlouhodobě obrací množstvím podání, včetně žádostí o osvobození od soudních poplatků, která mají formální i obsahové vady, přestože byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání (např. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2014, čj. 7 Aps 10/2012-20). I přesto je činí nesprávně a následně odmítá adekvátně reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění vad předložených podání. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž naprostá většina z nich mohla obsahově přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[6] Soudy, včetně NSS, které jsou ústavně povolány k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. NSS si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje toto právo, však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky *zneužití práva*, které NSS vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[7] NSS pro dokreslení dodává, že v jeho evidenci je vedeno ke dnešnímu dni 1415 spisů, v nichž žalobce vystupuje jako stěžovatel, resp. navrhovatel. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl zdejší soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. takto usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014-9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012).

[8] Kasační stížnost projednávaná v tomto řízení neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, neboť je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřípustný. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. NSS zdůrazňuje výjimečnost nynějšího postupu, který je však opodstatněn výjimečnými okolnostmi, za kterých stěžovatel již po léta přistupuje k soudnímu řízení správnímu.

[9] Kasační stížnost byla proto odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

pokračování

[10] Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu